

designer

Jean-Michel Wilmotte: 'Het gaat om dat kleine beetje toegevoegde waarde' [1]

De La Cornue W [2]

La Cornue met make-up

HET VOCABULAIRE VAN JEAN-MICHEL WILMOTTE

Erik van den Berg

Ik zou het zelf geen ontwerpen noemen”, vat Jean-Michel Wilmotte zijn designfilosofie samen. “Ik laat mijn vocabulaire los op producten.” Hij wacht even, voordat hij zijn vormtaal uiteenzet: “Technisch en minimalistisch. Het is de kunst om zo veel mogelijk te zeggen in zo weinig mogelijk woorden. Het gaat om dat kleine beetje toegevoegde waarde.” We ontmoeten de Franse designer en architect in de La Cornue-stand op de Eurocucina in Milaan. Hij kijkt geamuseerd hoe de kok risotto klaarmaakt op een door hem ontworpen kooktafel. Niet veel later spoelt Wilmotte het rijstgerecht weg met een slok witte wijn. Voor we kunnen doorvragen naar de technische klanken van zijn vormtaal, slaat hij een andere richting in: “Jullie komen toch uit Nederland? Fantastisch vind ik het daar. Die grachten, die vlakke horizon, die mooie...” Als er een andere Fransman binnenkomt, maakt hij abrupt een einde aan zijn lofrede. Het is Xavier Dupuy, de kleinzoon van La Cornue-oprichter Albert Dupuy, die nu de dagelijkse leiding over het bedrijf heeft. De omhelzing is innig, alsof de twee samen zijn opgegroeid. “We kennen elkaar al bijna zes jaar”, vertelt Wilmotte

als hij weer is gaan zitten. “Dat lijkt misschien niet lang. Maar stel je eens een baby voor. Zo’n klein onschuldig baby’tje in een klein schattig wiegje. En zet daarnaast een kind van zes, dat kan lopen, dat kan praten en een eigen wil heeft ontwikkeld. Dan weet je hoe lang zes jaar kan zijn.” Het is Wilmotte ten voeten uit. Soms lijkt het alsof zijn gedachten sneller gaan dan zijn stem. Alsof hij in zijn hoofd al verder is en stukken overslaat. Maar op andere momenten formuleert hij als een schrijver, met bloemrijke tussenzinnen. Vaak gaan de poëtische voorbeelden gepaard met een knipoog of uitbundige handgebaren. Als de twee naar elkaars privésituatie hebben geïnformeerd, schept de kleinzoon duidelijkheid: “We kennen elkaar via een gemeenschappelijke vriend”, vertelt hij, terwijl hij de glazen bijvult. “Tijdens onze eerste kennismaking vroeg Jean-Michel waarom ik geen fornuis van de eenentwintigste eeuw maakte. ‘Dat wil ik wel’, antwoordde ik. ‘Maar ik zou niet weten wie dat zou moeten doen.’ ‘Hij zit naast je’, antwoordde hij, ‘Ik ben je man.’”

[1]

**‘Mensen zitten rondom de kok.
Genereuzer bestaat niet.’**

[1]

[2]

**Wilmotte's kooktafel en
oven in verschillende
gedaanten** [1, 2, 3]

[3]

MAKE-UP Vijf jaar later werd de lijn in productie genomen. “De eerste vier jaar had ik nodig om de filosofie van zijn opa in me op te nemen”, neemt Wilmotte het gesprek over. “We hebben ons talloze malen teruggetrokken om te filosoferen. Pas toen begreep ik wat zijn opa met het fornuis wilde zeggen.” Daarna was er volgens de architect weinig voor nodig om tot een sprekend ontwerp te komen: “Die oude fornuizen zijn zo goed dat ik maar een paar details hoefde toe te voegen. Ik heb het fornuis wat make-up opgedaan en wat sieraden gegeven.”

Het lijkt valse bescheidenheid. Want hoewel de stijlkenmerken van La Cornue nog duidelijk zichtbaar zijn, onderging het fornuis een grote metamorfose. De oven werd een kast, het fornuis een tafel. “Die kooktafel staat voor generositeit”, licht Wilmotte het ontwerp toe. “Mensen zitten rondom de kok, alsof ze het eten samen bereiden en delen. Genereuzer bestaat niet.”

VROUWEN Wilmotte heeft het zichtbaar naar zijn zin in Milaan. Hij flirt wat met de Russische vrouwen die een glaasje mee komen drinken, geeft zijn assistente een schopje onder de tafel en keurt met genoegen de opgediende ravioli. Het is onduidelijk of hij altijd zo relaxt is, of dat hij voor heel even is ontsnapt aan veel drukte en hectiek. Het kan bijna niet anders of

hij wordt geleefd. De ene dag richt hij expositiezalen in voor het Louvre, een week later schetst hij hotels in Brazilië of ontwerpt hij een nieuwe Russische kerk in Parijs. Om ondertussen leiding te geven aan een bedrijf van tweehonderd medewerkers, met vestigingen in Parijs, Nice, Londen en Venetië. Als we hem vragen in hoeverre zijn medewerkers hem het werk uit handen nemen, verandert de toonhoogte van zijn stem: “Medewerkers?” vraagt hij geïrriteerd. “Wat denk je wel niet? Ik heb geen medewerkers! Ik werk met artiesten. Zij zijn het die mijn ideeën verbeteren. Zonder hen ben ik niks.” Geïrriteerd verlaat hij de tafel.

SCHOOL “Klopt niet hoor”, fluistert zijn assistente, die af en toe tolkt als Wilmotte midden in een antwoord op het Frans overgaat. “Hij vraagt zijn medewerkers altijd om zelf met ideeën te komen, maar in negennegentig van de honderd gevallen blijft zijn eigen idee overeind en worden zijn schetsen en concepten uitgevoerd. Zie het als een school, waar hij zijn vocabulaire overbrengt op zijn leerlingen.” Ineens staat de meester weer lachend voor ons. In zijn hand heeft hij een fles rosé. “Dit soort wijnen wil een nieuwe klant van me binnenkort gaan produceren”, vertelt hij enthousiast. “We hebben wel vaker wijnhuizen

ontworpen, maar ditmaal gaan we alles zelf doen. Het gebouw, de inrichting, de vaten, de machines. Ieder detail.” Het blijkt een langgekoesterde wens. Maar zijn twee grootste dromen zijn nog niet vervuld: “Ik zou graag eens een cruiseschip ontwerpen. Zo'n grote, die in Venetië verboden is, met meer dan vijfhonderd slaapkamers. Zo eentje waarop je in Antwerpen in slaap wordt gewiegd en in Turkije wakker wordt.”

PERFECT Terwijl hij het zegt, legt hij zijn hoofd wat naar achter en sluit zijn ogen. “Als je twee maanden op zo'n boot zit, heb je drie keuzes”, vervolgt hij. “Je bent of op het dek, of in het restaurant of in je slaapkamer. Die slaapkamer moet daarom perfect zijn. Het moet voelen alsof je rondschudt op de golven. Perfect comfort in minimale ruimte.”

“Maar mijn allergrootste droom ligt in Nederland”, hervat hij de lofrede waaraan een halfuur eerder abrupt een einde kwam. “Ik zou het fantastisch vinden om twee weken door Nederland te fietsen. Die platte views, dat water, Amsterdam. Dat lijkt me puur genot. Het hoogst haalbare.” Opnieuw sluit hij zijn ogen. Een minuut lang is het stil. Waarschijnlijk fietst hij in gedachten al door de polder.

www.wilmotte.com